

FEMTE VECKAN I FASTAN

MÅNDAG DEN 23 MARS

Läsning Till Dan A:1-9, 15-17, 19-30, 33-62

I Babylon bodde en man som hette Jojakim. Han tog sig en hustru som hette Susanna, Hilcias dotter, en mycket vacker och gudfruktig kvinna. Hennes föräldrar var rättfärdiga människor och hade uppfostrat sin dotter efter Moses lag. Jojakim var mycket rik och hade en park i anslutning till sitt hus. Judarna brukade samlas hos honom, eftersom han var den mest ansedde av dem alla.

Detta år hade två av folkets äldste utsetts till domare. Det var om den Härskaren sade: »Laglöshet kom från Babylon, från de äldste och domare som gällde för att styra folket.« Dessa både höll alltid till i Jojakims hus, och alla gick till dem med sin rättstvister.

Vid middagstid, när folket hade avlägsnat sig, brukade Susanna gå ut i sin mans park och promenera där. Dag efter dag såg de två äldste henne komma ut och promenera, och de greps av åtrå till henne. De hängav sig åt brottsliga tankar, de vände inte längre blicken mot himlen utan glömde vad rätt och rättfärdighet kräver.

Medan de nu gick och väntade på ett lämpligt tillfälle, kom hon en dag ut som hon brukade, med bara två tjänsteflickor i sällskap, och hon fick lust att bada i parken, eftersom det var hett. Det fanns ingen där utom de båda äldste, som låg gömda och tittade på henne. Och hon sade till flickorna: »Hämta hit olja och parfymer och stäng porten till parken, så att jag kan bada.«

När flickorna hade gått, reste sig de två gamla männen och rusade fram till Susanna och sade: »Porten till parken är stängd, och ingen ser oss. Vi vill ha dig — gör som vi vill och ligg med oss! Annars skall vi vittna mot dig och säga att en ung man var hos dig och att det var därför du skickade i väg flickorna.« Susanna jämrade sig och sade: »Jag har ingen utväg. Om jag gör som ni vill, blir det min död, och om jag inte gör det, kan jag ändå inte undkomma er. Men det är bättre för mig att inte göra det och råka i ert våld än att synda inför Herren.« Och hon började ropa högt, men de båda männen ropade de också, och den ene sprang och öppnade parkporten. När husfolket hörde skrikandet i parken, rusade de ut genom bakdörren för att se vad som hade hänt henne. De gamla männen berättade sin historia, och slaverna blev djupt generade, ty aldrig hade något sådant sagts om Susanna.

Nästa dag, då folket samlades hos hennes man Jojakim, kom de två gamla männen dit, fyllda av sitt brottsliga uppsåt att få Susanna dömd till döden. De tog till orda inför folket: »Skicka efter Susanna, Hilcias dotter, Jojakims hustru.« Man skickade efter henne, och hon kom tillsammans med sina föräldrar och sina barn och alla sina släktingar.

Hennes anhöriga grät, liksom alla åskådarna. De två gamla männen ställde sig mitt bland folket och lade händerna på hennes huvud. Gråtande såg hon upp mot himlen, ty i sitt hjärta förtröstade hon på Herren. Männen sade: »Medan vi ensamma promenerade i parken kom denna kvinna ut i sällskap med två tjänsteflickor, lät stänga parkporten och skickade i väg flickorna. Då kom det fram en ung man ur ett gömställe och lade sig ner med henne. Vi befann oss i ett hörn av parken, och när vi

såg den brottsliga gärningen sprang vi fram till dem, och vi såg att de var tillsammans. Mannen kunde vi inte få fast, han var starkare än vi och öppnade porten och var försvunnen, men kvinnan här grep vi och frågade vem den unge mannen var. Men det ville hon inte tala om för oss. Detta är vårt vittnesmål.« Eftersom de var folkets äldste och domare, blev de trodda av de församlade, och Susanna dömdes till döden. Då ropade hon högt: »Evige Gud, du som ser det fördolda och känner till allt innan det sker, du vet att de har vittnat falskt om mig. Och nu skall jag dö, fastän jag inte har gjort något av det som dessa män i sin ondska har beskyllt mig för.«

Herren hörde hennes bön. När hon fördes bort för att avrättas, lät Gud den helige Ande vakna hos en ung pojke som hette Daniel, så att han gav till ett högt rop: »Jag är oskyldig till den här kvinnans blod.« Alla vände sig mot honom och frågade: »Vad är det du säger?« Då ställde han sig mitt bland dem och sade: »Vilka dårar ni är, israeliter! Utan förhör och utan att utröna sanningen har ni dömt en Israels dotter. Gå tillbaka till domstolen, de här männen har vittnat falskt mot henne.« Alla skyndade tillbaka, och de äldste sade till honom: »Kom och sätt dig här bland oss och låt oss höra vad du har att säga, ty Gud har gjort dig till en av de äldste.« Daniel svarade: »Skilj dem åt och håll dem på avstånd från varandra, så skall jag förhöra dem.« När man hade skilt dem åt, kallade han till sig den ene av dem och sade: »Du som har åldrats i ondska, nu har dina gamla synder hunnit upp dig, de orättfärdiga domar du fällde när du dömde oskyldiga och frikände skyldiga, fastän Herren säger: Den oskyldige, den som har rätt, skall du inte sända i döden. Om det nu är så att du såg kvinnan, tala då om vad det var för träd de låg under när du såg dem.« Han svarade: »Under en pil.« – »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död«, sade Daniel. »Guds ängel har redan fått befallning att genomborra dig med sin pil.« Sedan skickade han bort honom och lät föra fram den andre och sade: »Du som är ättling till Kanaan och inte till Juda, skönheten har dårat dig och begäret har fört dina tankar på avvägar. Så här har ni behandlat Israels döttrar, och de har gjort er till viljes av rädsla, men denna dotter av Juda fann sig inte i era lagbrott. Säg mig nu alltså vad var det för träd de låg under när du ertappade dem?« Han svarade: »Under en järnek.« – »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död också«, sade Daniel. »Guds ängel står beredd att klyva dig med svärdets järn. Han skall göra slut på er båda.« Då ropade alla de församlade högt och prisade Gud, som räddar dem som sätter sitt hopp till honom. De vände sig mot de två gamla männen, eftersom Daniel med deras egna ord hade visat att de hade vittnat falskt, och lät dem lida det samma som de i sin ondska hade tänkt ut mot sin nästa, så att Moses lag blev uppfylld, och de avrättades. Så räddades ett oskyldigt liv den dagen.

eller (kortare läsning)

Läsning Till Dan A:13, 41c-62

Församlingen dömde Susanna till döden. Men Susanna ropade högt: »Evige Gud, du som ser det fördolda och känner till allt innan det sker, du vet att de har vittnat falskt om mig. Och nu skall jag dö, fastän jag inte har gjort något av det som dessa män i sin ondska har beskyllt mig för.«

Herren hörde hennes bön. När hon fördes bort för att avrättas, lät Gud den helige Ande vakna hos en ung pojke som hette Daniel, så att han gav till ett högt rop: »Jag är oskyldig till den här kvinnans blod.« Alla vände sig mot honom och frågade: »Vad är det du säger?« Då ställde han sig mitt bland dem och sade: »Vilka dårar ni är, israeliter! Utan förhör och utan att utröna sanningen har ni dömt en Israels dotter. Gå tillbaka till domstolen, de här männen har vittnat falskt mot henne.« Alla skyndade tillbaka, och de äldste sade till honom: »Kom och sätt dig här bland oss och låt oss höra vad du har att säga, ty Gud har gjort dig till en av de äldste.« Daniel svarade: »Skilj dem åt och håll dem på avstånd från varandra, så skall jag förhöra dem.« När man hade skilt dem åt, kallade han till sig den ene av dem och sade: »Du som har åldrats i ondska, nu har dina gamla synder hunnit upp dig, de orättfärdiga domar du fällde när du dömde oskyldiga och frikände skyldiga, fastän Herren säger: Den oskyldige, den som har rätt, skall du inte sända i döden. Om det nu är så att du såg kvinnan, tala då om vad det var för träd de låg under när du såg dem.« Han svarade: »Under en pil.« – »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död«, sade Daniel. »Guds ängel har redan fått befallning att genomborra dig med sin pil.« Sedan skickade han bort honom och lät föra fram den andre och sade: »Du som är ättling till Kanaan och inte till Juda, skönheten har dårat dig och begäret har fört dina tankar på avvägar. Så här har ni behandlat Israels döttrar, och de har gjort er till viljes av rädsla, men denna dotter av Juda fann sig inte i era lagbrott. Säg mig nu alltså vad var det för träd de låg under när du ertappade dem?« Han svarade: »Under en järnek.« – »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död också«, sade Daniel. »Guds ängel står beredd att klyva dig med svärdets järn. Han skall göra slut på er båda.« Då ropade alla de församlade högt och prisade Gud, som räddar dem som sätter sitt hopp till honom. De vände sig mot de två gamla männen, eftersom Daniel med deras egna ord hade visat att de hade vittnat falskt, och lät dem lida det samma som de i sin ondska hade tänkt ut mot sin nästa, så att Moses lag blev uppfylld, och de avrättades. Så räddades ett oskyldigt liv den dagen.

Responsoriepsalm Ps 23:1–6 (R. 4a)

R. Om jag än vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag inget ont.

Herren är min herde,
ingenting skall fattas mig.
Han för mig i vall på gröna ängar,
han leder mig till vilans vatten. R.

Han ger mig ny kraft,
han leder mig på rätta vägar,
sitt namn till ära. R.

Om jag än vandrar i dödsskuggans dal,
fruktar jag inget ont,
ty du är med mig,
din käpp och stav är min tröst. R.

Du dukar ett bord för mig
i mina ovänners åsyn,
du smörjer mitt huvud med olja
och låter min bågare flöda över. R.

Din godhet och nåd skall följa mig så länge jag lever,
och Herrens hus skall vara mitt hem för evigt. R.

Vers före evangeliet Hes 33:11

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkväderna i Cecilia 792–796 sjungas.

V. Jag önskar inte den gudlöses död, säger Herren, utan att han upphör med sina gärningar och får leva.

Evangelium Joh 8:1–11

Vid den tiden gick Jesus till Olivberget. Tidigt på morgonen var han tillbaka i templet. Allt folket samlades kring honom, och han satte sig ner och undervisade. De skriftlärdade och fariseerna kom då dit med en kvinna som hade ertappats med äktenskapsbrott. De ställde henne framför honom och sade: »Mästare, den här kvinnan togs på bar gärning när hon begick äktenskapsbrott. I lagen föreskriver Mose att sådana kvinnor skall stenas. Vad säger du?« Detta sade de för att sätta honom på prov och få något att anklaga honom för. Men Jesus böjde sig ner och ritade på marken med fingret. När de envisades med sin fråga, såg han upp och sade: »Den av er som är fri från synd skall kasta första stenen på henne.« Och han böjde sig ner igen och ritade på marken. När de hörde hans svar gick de därifrån en efter en, de äldste först, och han blev ensam kvar med kvinnan framför sig. Jesus såg upp och sade till henne: »Kvinna, vart tog de vägen? Var det ingen som dömde dig?« Hon svarade: »Nej, herre.« Jesus sade: »Inte heller jag dömer dig. Gå nu, och synda inte mer.«

TISDAG DEN 24 MARS

Läsning 4 Mos 21:4–9

De bröt upp från berget Hor i riktning mot Sävhavet för att gå vägen runt Edom. Under vandringen blev folket otåligt och klandrade både Gud och Mose: »Varför har ni fört oss ut ur Egypten för att dö i öknen? Här finns inget att äta och dricka. Vi är utleda på den usla maten.»

Då skickade Herren ormar mot folket, giftormar som bet israeliterna så att många av dem dog. Folket kom till Mose och sade: »Vi syndade när vi klandrade Herren och dig. Be till Herren att han tar bort ormarna från oss.»

Mose bad för folket, och Herren sade till Mose: »Gör en orm och sätt upp den som ett fälttecken. Var och en som blir biten skall se på den, så får han leva.» Och Mose gjorde en orm av koppar och satte upp den som ett fälttecken. Den som blev biten av en orm såg på kopparormen, och då fick han leva.

Så lyder Herrens ord.

Responsoriepsalm Ps 102:2-3, 16-21 (R. 2)

R. Herre, låt mitt rop komma inför dig.

Herre, hör min bön,
och låt mitt rop komma inför dig.
Dölj inte ditt ansikte, när jag är i nöd,
hör mig när jag ropar, skynda att svara mig. R.

Hedningarna skall frukta Herrens namn
och alla jordens kungar din härlighet,
när Herren en gång har byggt upp Sion
och uppenbarat sig i sin härlighet,
när han har vänt sig till de utblottades bön
och upphört att förakta deras rop. R.

Må detta tecknas upp för kommande släkten,
så att det folk som skapas kan lova Herren:
Han har blickat ner från sin höga helgedom,
Herren har skådat ner från himmelen till jorden,
för att höra den fångnes klagan
och befria dödens barn. R.

Vers före evangeliet

V. Säden är Guds ord, den som sår är Kristus.
Alla som finner honom får det eviga livet.

Evangelium Joh 8:21-30

Vid den tiden sade Jesus till fariseerna: "Jag går bort, och ni kommer att söka efter mig, men ni skall dö i er synd. Dit jag går kan ni inte komma." Judarna sade då: "Tänker han ta sitt liv, eftersom han säger att vi inte kan komma dit han går?" Han sade till dem: "Ni hör hemma här nere, jag är ovanifrån. Ni tillhör denna världen, jag tillhör inte denna världen. Därför sade jag att ni skall dö i era synder. Ty om ni inte tror att jag är den jag är, skall ni dö i era synder." De frågade: "Vem är du då?" Jesus svarade: "Varför talar jag alls till er? Jag har mycket att säga om er och mycket att döma er för. Men han som har sänt mig talar sanning, och det jag har hört av honom förkunnar jag för världen." De förstod inte att han talade till dem om Fadern.

Och Jesus sade: "När ni har upphöjt Människosonen, skall ni förstå att jag är den jag är och att jag inte gör något av mig själv utan talar så som Fadern har lärt mig. Och han som har sänt mig är med mig. Han lämnar mig inte ensam, eftersom jag alltid gör det som behagar honom." När han sade detta, kom många till tro på honom.

ONSDAG DEN 25 MARS

HERRENS BEBÅDELSE JUNGFRU MARIE BEBÅDELEDAG

Högtid

Första läsningen Jes 7:10–14; 8:10

Herren sade till Achas: "Begär ett tecken av Herren, din Gud, nerifrån dödsriket eller uppifrån höjden." Men Achas svarade: "Nej. Jag vill inte sätta Herren på prov." Då sade Jesaja: "Lyssna nu, Davids ätt! Är det inte nog att ni misstror människors förmåga, skall ni också misstro min Guds förmåga? Då skall Herren själv ge er ett tecken: Den unga kvinnan skall bli havande och föda en son, och hon skall ge honom namnet Immanu El. Ty Gud är med oss."

Responsoriepsalm Ps 40:7–11 (R. 8a, 9a)

R. Herre, jag kommer för att göra din vilja.

Till slaktoffer och matoffer har du inte behag,
öppna öron har du givit mig.
Du begär inte brännoffer och syndoffer,
därför säger jag: Se, jag kommer. R.

I bokrullen är skrivet vad jag skall göra.
Att göra din vilja, min Gud, är min lust,
och din lag är i mitt hjärta. R.

Jag bårdar glädje, jag förkunnar din rättfärdighet
i den stora församlingen.
Jag sluter inte mina läppar,
du, Herre, vet det. R.

Din rättfärdighet döljer jag inte i mitt hjärta,
jag talar om din trofasta hjälp.
Jag förtiger inte din nåd och din trofasthet
för den stora församlingen. R.

Andra läsningen Heb 10:4–10

Blod från tjurar och bockar kan aldrig ta bort synder. Därför säger Kristus när han inträder i världen:

*Offer och gåvor begärde du inte,
men en kropp har du danat åt mig.*

*Brännoffer och syndoffer gladde dig inte.
Då sade jag: Se, här är jag.
Som det står skrivet om mig i bokrullen
har jag kommit, Gud, för att göra din vilja.*

Först säger han: *Offer och gåvor och brännoffer och syndoffer begärde du inte, och de gladde dig inte, och detta fast de frambärs enligt lagen.* Sedan säger han: *Se, jag har kommit för att göra din vilja.* Så upphäver han det första för att låta det andra gälla. Efter denna Guds vilja har vi helgats genom att Jesu Kristi kropp blev offrad en gång för alla.

Vers före evangeliet Joh 1:14ab

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkväderna i Cecilia 792–796 sjungas.

V. Ordet blev kött och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet.

Evangelium

Luk 1:26–38

Vid den tiden blev ängeln Gabriel sänd från Gud till en ung flicka i staden Nasaret i Galileen. Hon hade trolovats med en man av Davids släkt som hette Josef, och hennes namn var Maria. Ängeln kom in till henne och sade: "Var hälsad, du högt benådade! Herren är med dig."

Hon blev förskräckt över hans ord och undrade vad denna hälsning skulle betyda. Då sade ängeln till henne: "Var inte rädd, Maria, du har funnit nåd hos Gud. Du skall bli havande och föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus. Han skall bli stor och kallas den Högstes son. Herren Gud skall ge honom hans fader Davids tron, och han skall härska över Jakobs hus för evigt, och hans välde skall aldrig ta slut."

Maria sade till ängeln: "Hur skall detta ske? Jag har ju aldrig haft någon man." Men ängeln svarade henne: "Helig ande skall komma över dig, och den Högstes kraft skall vila över dig. Därför skall barnet kallas heligt och Guds son. Elisabet, din släkting, väntar också en son, nu på sin ålderdom. Hon som sades vara ofruktsam är nu i sjätte månaden. Ty ingenting är omöjligt för Gud."

Maria sade: "Jag är Herrens tjänarinna. Må det ske med mig som du har sagt." Och ängeln lämnade henne.

TORSDAG DEN 26 MARS

Läsning 1 Mos 17:3–9

Abram föll ner på sitt ansikte inför Gud, och Gud sade till honom: "Detta är mitt förbund med dig: du skall bli fader till många folk. Därför skall du inte längre heta Abram: ditt namn skall vara Abraham, ty jag skall låta dig bli fader till många folk.

Jag skall göra dig övermåttan fruktsam, och folk och kungar skall utgå från dig. Jag skall upprätthålla mitt förbund, förbundet mellan mig och dig och dina ättlingar i släktled efter släktled, ett evigt förbund: jag skall vara din Gud och dina ättlingars Gud. Jag

skall ge dig och dina ättlingar det land där du nu bor som främling, hela Kanaan, som egendom för all framtid. Och jag skall vara deras Gud.”

Vidare sade Gud till Abraham: ”Du å din sida skall hålla mitt förbund, du och dina ättlingar i släktled efter släktled.”

Responsoriepsalm Ps 105:4–9 (R. 8a)

R. Herren tänker evigt på sitt förbund.

Fråga efter Herren och hans makt,
sök hans ansikte ständigt,
tänk på de underbara gärningar han gjort,
på hans under och hans domar. R.

Ni Abrahams, hans tjänares, ätt,
ni Jakobs barn, det folk som han har utvalt,
han är Herren, vår Gud,
över hela jorden når hans domar. R.

Han tänker evigt på sitt förbund,
intill tusen släkten på det han stadgat,
det förbund han slöt med Abraham
och sin ed till Isak. R.

Vers före evangeliet Jfr Ps 95:8ab

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkväderna i Cecilia 792–796 sjungas.

V. När ni hör hans röst i dag,
så förhärda inte era hjärtan.

Evangelium Joh 8:51–59

Vid den tiden sade Jesus till judarna: ”Sannerligen, jag säger er: den som bevarar mitt ord skall aldrig någonsin se döden.” Judarna sade: ”Nu vet vi att du är besatt. Abraham dog och profeterna likaså, men du säger att den som bevarar ditt ord aldrig någonsin skall möta döden. Skulle du vara större än vår fader Abraham? Han dog, och profeterna dog. Vem tror du att du är?”

Jesus svarade: ”Om jag själv förhärmligar mig, är min härlighet ingenting värd. Det är min fader som förhärmligar mig, han som ni säger är er Gud. Ni vet inte vem han är, men jag känner honom, och om jag säger att jag inte känner honom, så blir jag en lögnare som ni. Men jag känner honom, och jag bevarar hans ord.

Er fader Abraham jublade över att han skulle få se min dag. Han fick se den och glädde sig.” Judarna sade då till Jesus: ”Du är inte femtio år, och ändå har du sett Abraham.” Han svarade: ”Sannerligen, jag säger er: jag är och jag var innan Abraham blev till.” Då tog de upp stenar för att kasta på honom, men Jesus försvann och lämnade templet.

FREDAG DEN 27 MARS

Läsning Jer 20:10–13

Jeremia sade:

Jag hör folkhopen viska:
"Skräck från alla håll!
Ange honom! Vi skall ange honom!"
Alla som stod mig nära
väntar nu på mitt fall:
"Kanske låter han lura sig,
så att vi får övertaget
och kan ta hämnd på honom."
Men Herren står på min sida,
stark och fruktansvärd.
Därför skall mina förföljare snava,
de skall komma till korta
och stå där med skam,
de skall inte ha framgång –
en smälek som aldrig skall glömmas.
Herre Sebaot, du som prövar rättvist,
du som rannsakar njurar och hjärtan,
låt mig få se dig ta hämnd på dem,
ty dig har jag anförtrott min sak.
Sjung till Herrens ära!
Prisa Herren!
Ty han räddar den fattige
ur nidingars våld.

Responsoriepsalm Ps 18:2–7 (R. jfr 7)

R. Jag ropade till Herren, och han hörde min röst.

Av hjärtat har jag dig kär, Herre, min styrka,
Herre, mitt bergfäste, min borg och min räddare,
min Gud, min klippa till vilken jag tar min tillflykt,
min sköld och mitt räddande horn, mitt värn. R.

Lovad vare Herren!
Jag ropar till honom,
och jag blir räddad från mina fiender. R.

Dödens bränningar brusade kring mig,
fördärvets stormflod förskräckte mig,
dödsrikets snaror omgav mig,
dödens band föll över mig. R.

Men jag åkallade Herren i min nöd,
jag ropade till min Gud.
Han hörde från sin himmelska boning min röst,
mitt rop inför honom kom till hans öron. R.

Vers före evangeliet Jfr Joh 6:63c, 68c

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkväderna i Cecilia 792–796 sjungas.

V. Herre, alla dina ord är ande och liv,
du har det eviga livets ord.

Evangelium Joh 10:31–42

Vid den tiden tog judarna på nytt upp stenar för att stena Jesus. Jesus sade till dem: "Jag har låtit er se så många goda gärningar som kommer från Fadern. För vilken av dem stenar ni mig?" Judarna svarade: "Det är inte för någon god gärning vi stenar dig, utan för att du hädar och gör dig själv till Gud, fast du är människa."

Jesus sade: "Står det inte i er lag: *Jag har sagt att ni är gudar?* Lagen kallar alltså dem som fick Guds ord för gudar, och skriften kan inte upphävas. Hur kan ni då säga till mig, som Fadern har helgat och sänt till världen, att jag hädar när jag säger: Jag är Guds son. Om jag inte gör min faders gärningar, skall ni inte tro på mig. Men om jag gör de gärningarna, så tro åtminstone på dem, om ni nu inte kan tro på mig. Då skall ni fatta och förstå att Fadern är i mig och jag i Fadern." De försökte återigen gripa honom, men han kom undan.

Sedan begav han sig på nytt till den plats på andra sidan Jordan där Johannes först hade döpt. Där stannade han och många kom till honom. De sade att Johannes visserligen inte hade gjort något tecken, men att allt som han hade sagt om Jesus var sant. Och många kom där till tro på honom.

LÖRDAG DEN 28 MARS

Läsning Hes 37:21–28

Så säger Herren Gud: Jag skall hämta israeliterna hos de folk som de har kommit till, jag skall samla in dem från alla håll och föra dem till deras eget land. I detta land, på Israels berg, gör jag dem till ett enda folk, och de skall alla lyda under en enda kung. Aldrig mer skall de vara två folk, aldrig mer skall de delas i två kungariken.

De skall sluta att orena sig med sina avgudabilder och vidriga beläten och med alla sina brott. Jag skall rädda dem ur den trolöshet som de har gjort sig skyldiga till, och jag skall göra dem rena. Så skall de vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud.

Min tjänare David skall vara kung över dem. De skall alla ha en enda herde. De skall leva efter mina lagar och trofast hålla mina bud. De skall få bo i det land jag gav åt min tjänare Jakob, landet där deras förfäder bodde. De och deras barn och efterkommande skall bo där för all framtid, och min tjänare David skall vara deras furste för evig tid.

Jag skall sluta ett fredsförbund med dem, ett evigt förbund. Jag skall låta dem föröka sig. Min helgedom skall stå hos dem för all framtid. Min boning skall finnas hos dem. Så

skall jag vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Då skall de andra folken inse att jag är Herren, som helgar Israel genom att min helgedom finns hos dem för all framtid. Så lyder Herrens ord.

Responsoriepsalm

Jer 31:10-12b, 13 (R. jfr 10d)

R. Herren bevarar oss, som en herde sin hjord.

Hör Herrens ord, ni främmande folk,
förkunna det i de fjärran länderna:
Han som skingrade Israel skall samla dem,
han skall vakta dem, som en herde sin hjord. R.

Herren skall friköpa Jakob
och rädda honom ur den starkares hand.
De skall komma och jubla på Sions höjd
och stråla av glädje över Herrens gåvor. R.

Då skall flickorna jubla och dansa,
unga och gamla vara glada.
Jag skall vända deras sorg i fröjd,
trösta och glädja dem efter bedrövelsen. R.

Vers före evangeliet Hes 18:31

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkvädena i Cecilia 792–796 sjungas.

V. Upphör med alla era brott mot mig, säger Herren.
Skapa er ett nytt hjärta och en ny ande.

Evangelium

Joh 11:45–56

Vid den tiden kom många av judarna, de som hade gått ut till Maria och sett vad Jesus gjorde, till tro på honom. Men några av dem gick till fariseerna och berättade vad Jesus hade gjort.

Överstepräster och fariseerna kallade då samman rådet och sade: "Vad skall vi göra? Den här mannen gör många tecken. Om vi låter honom fortsätta, börjar alla tro på honom, och då kommer romarna och utplånar både vår heliga plats och vårt folk."

En av dem, Kájafas, som var överstepräst det året, sade till dem: "Ni förstår ingenting. Ni fattar inte att det är bättre för er att en enda män-niska dör för folket än att hela folket går under." Detta sade han inte av sig själv, utan som överstepräst det året talade han profetiskt: Jesus skulle dö för folket, och inte bara för folket, utan också för att Guds skingrade barn skulle samlas och bli till ett. Från den dagen var de fast beslutna att döda honom.

Jesus vandrade därför inte längre öppet omkring bland judarna utan drog sig undan till Efraim, en stad i området nära öknen, och där höll han till med sina lärjungar. Judarnas påskfest närmade sig, och många gick från landsbygden upp till Jerusalem före påskan för att rena sig. De sökte efter Jesus och sade till varandra, där de stod i templet: "Vad tror ni, kommer han verkligen inte till högtiden?"

PALMSÖNDAGEN – PASSIONSSÖNDAGEN DEN 29 MARS

Palmprocessionen

Evangelium

Matt 21:1–11

När de närmade sig Jerusalem och kom till Betfage vid Olivberget skickade Jesus i väg två lärjungar och sade till dem: »Gå bort till byn där framme, så hittar ni genast ett åsnesto som står bundet med ett föl bredvid sig. Ta dem och led hit dem. Om någon säger något skall ni svara: Herren behöver dem, men han skall strax skicka tillbaka dem.« Detta hände för att det som sagts genom profeten skulle uppfyllas: *Säg till dotter Sion: Se, din konung kommer till dig, ödmjuk och ridande på en åsna och på ett föl, ett lastdjurs föl.* Lärjungarna gick bort och gjorde så som Jesus hade sagt åt dem. De hämtade åsnan och fölet och lade sina mantlar på dem, och han satt upp. Många i folkmassan bredde ut sina mantlar på vägen, andra skar kvistar från träden och strödde dem på vägen. Och folket, både de som gick före och de som följde efter, ropade: »Hosianna Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!« När han drog in i Jerusalem blev det stor uppståndelse i hela staden, och man frågade: »Vem är han?« Och folket svarade: »Det är profeten Jesus från Nasaret i Galileen.«

Mässan

Första läsningen Jes 50:4–7

Herren Gud har gett mig en lärjunges tunga,
så att jag kan inge den trötte mod.
Varje morgon gör han mitt öra villigt
att lyssna på lärjungars vis.
När Herren Gud öppnade mina öron
gjorde jag inte motstånd,
drog mig inte undan.
Jag lät dem prygla min rygg
och slita mig i skägget,
jag gömde inte ansiktet
när de skymfade mig och spottade på mig.
Herren Gud hjälper mig,
därför känner jag inte skymfen,
därför gör jag mitt ansikte hårt som flinta,
jag vet att jag inte blir sviken.

Responsoriepsalm Ps 22:8–9, 17–20, 23–24 (R. 2a)

R. Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig? *eller* Föraktad var han och övergiven av människor.

Alla som ser mig smädar mig,
de spärrar upp munnen, de skakar huvudet:
"Befall dig åt Herren!
Han må befria honom,
han må rädda honom,
ty han har ju behag till honom." R.

Hundar omger mig,
de ondas hop har kringränt mig,
de har genomborrat mina händer och fötter. R.

Jag kan räkna alla mina ben,
de står där och ser på mig.
De delar mina kläder mellan sig
och kastar lott om min klädnad. R.

Men du, Herre, var inte fjärran,
du min styrka, skynda till min hjälp.
Då skall jag förkunna ditt namn för mina bröder,
mitt i församlingen skall jag prisa dig. R.

Ni som fruktar Herren, lova honom,
ära honom, alla Jakobs barn,
och bäva för honom, alla Israels barn. R.

R. Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig? *eller* Föraktad var han och övergiven av människor.

Andra läsningen Fil 2:6–11

Kristus Jesus ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.

Vers före evangeliet Fil 2:8–9

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkvädena i Cecilia 792–796 sjungas.

V. Kristus var för vår skull lydig ända till döden,
döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom
och gett honom det namn som står över alla namn.

Passionshistorien läses eller sjunges utan ljus och rökelse, och utan att man hälsar församlingen eller gör korstecken över boken. Den framförs av diakonen eller, om diakon ej är närvarande, av prästen. Den kan också framföras av några lektorer. Kristi roll bör därvid om möjligt reserveras för celebranten. Diakoner, men inte lektorer, ber om prästens välsignelse på vanligt sätt före evangeliet.

Evangelium

Matt 26:14 – 27:66

Lidandesberättelsen kan läsas eller sjungas fördelad på tre roller (I, II, +).

I Vår Herre Jesu Kristi lidande enligt evangelisten Matteus.

Vid den tiden gick en av de tolv, han som hette Judas Iskariot, till översteprästerna och sade:

II »Vad vill ni ge mig om jag utlämnar honom åt er?«

I De räknade upp trettio silvermynt åt honom. Från det ögonblicket sökte han efter ett lämpligt tillfälle att utlämna honom.

Första dagen av det osyrade brödets högtid kom lärjungarna fram till Jesus och frågade:

II »Var vill du att vi skall ordna för påskmåltiden åt dig?«

I Han svarade:

+ »Gå in till staden och hälsa den och den att er mästare säger: Min stund är nära. Jag vill hålla påskmåltid hos dig med mina lärjungar.«

I Lärjungarna gjorde som Jesus hade sagt, och de ordnade för påskmåltiden.

På kvällen lade han sig till bords med de tolv. Medan de åt sade han:

+ »Sannerligen, en av er skall förråda mig.«

I De blev mycket bedrövade och började fråga honom, en efter en:

II »Det är väl inte jag, herre?«

I Han svarade:

- + »Den som doppade handen i skålen tillsammans med mig, han skall förråda mig. Människosonen går bort, som det står skrivet om honom, men ve den människa genom vilken Människosonen blir förrådd! Det hade varit bäst för den människan om hon aldrig hade blivit född.«
- I Judas, som skulle förråda honom, sade:
- II »Det är väl inte jag, rabbi?«
- I Jesus svarade:
- + »Du har själv sagt det.«
- I Medan de åt tog Jesus ett bröd, och efter att ha läst tackbönen bröt han det, gav åt sina lärjungar och sade:
- + »Tag och ät, detta är min kropp.«
- I Och han tog en bägare, och efter att ha tackat Gud gav han den åt dem och sade:
- + »Drick av den alla. Detta är mitt blod, förbundsblodet som blir utgjutet för många till syndernas förlåtelse. Jag säger er: nu kommer jag inte att dricka av det som vinstocken ger förrän den dag då jag dricker det nya vinet med er i min faders rike.«
- I När de hade sjungit lovsången gick de ut till Olivberget. Då sade Jesus till dem:
- + »I natt skall ni alla komma på fall för min skull, ty det står skrivet: *Jag skall dräpa herden, och fåren i hjorden skall skingras*. Men när jag har uppstått skall jag gå före er till Galileen.«
- I Petrus svarade honom:
- II »Även om alla andra kommer på fall för din skull, så skall då jag aldrig komma på fall.«
- I Men Jesus sade:
- + »Sannerligen, i natt innan tuppen gal skall du ha förnekat mig tre gånger.«
- I Petrus sade:
- II »Om jag så måste dö med dig, skall jag aldrig förneka dig.«

I Och detsamma sade alla lärjungarna.

Sedan gick Jesus med dem till ett ställe som heter Getsemane, och han sade till dem:

+ »Sitt kvar här, medan jag går dit bort och ber.«

I Han tog med sig Petrus och Sebedaios båda söner. Sorg och ängslan kom över honom, och han sade till dem:

+ »Min själ är bedrövad ända till döds. Stanna här och vaka med mig.«

I Han gick lite längre bort, kastade sig till marken och bad:

+ »Fader, låt denna bägare gå förbi mig, om det är möjligt. Men inte som jag vill, utan som du vill.«

I Han gick tillbaka till lärjungarna och fann att de sov, och han sade till Petrus:

+ »Ni orkade alltså inte hålla er vakna en enda timme med mig? Vaka, och be att ni inte utsätts för prövning. Anden vill, men kroppen är svag.«

I Sedan gick han bort och bad för andra gången:

+ »Fader, om denna bägare inte kan gå förbi mig utan jag måste tömma den, så låt din vilja ske.«

I När han kom tillbaka fann han återigen att de sov; de orkade inte hålla ögonen öppna. Han lämnade dem och gick bort och bad för tredje gången med samma ord. Sedan kom han tillbaka till lärjungarna och sade till dem:

+ »Ja, ni sover och vilar er. Men nu är stunden här då Människosonen skall överlämnas i syndarnas händer. Stig upp, låt oss gå. Här kommer han som skall förråda mig.«

I Medan han ännu talade kom Judas, en av de tolv, och med honom en stor folkhop med svärd och påkar, utsänd av översteprästerna och folkets äldste. Förrädaren hade kommit överens med dem om ett tecken: »Den som jag kysser är det, grip honom.« Han gick rakt fram till Jesus, hälsade honom med att säga rabbi och kysste honom. Jesus sade till honom:

+ »Min vän, nu har du gjort ditt.«

- I Då gick de fram och grep Jesus och höll fast honom. En av dem som var med Jesus lyfte handen och drog sitt svärd, och han slog till mot översteprästens tjänare och högg av honom örat. Då sade Jesus till honom:
- + »Stick tillbaka ditt svärd. Alla som griper till svärd skall dödas med svärd. Tror du inte att om jag bad min fader skulle han genast skicka mer än tolv legioner änglar till min hjälp? Men hur skulle då skrifterna kunna uppfyllas som säger att detta måste hända?»
- I Vid samma tillfälle sade Jesus till folkhopen:
- + »Som mot en rövare har ni gått ut med svärd och påkar för att fånga mig. Var dag satt jag i templet och undervisade utan att ni grep mig. Men allt detta har skett för att profeternas skrifter skall uppfyllas.»
- I Då övergav alla lärjungarna honom och flydde.
- De som hade gripit Jesus förde honom till översteprästen Kajafas, där de skriftlärda och de äldste hade samlats. Petrus följde efter på avstånd, ända till översteprästens palats. Där gick han in på gården och satte sig bland tjänarna för att se hur det skulle sluta. Översteprästerna och hela rådet sökte få fram något falskt vittnesmål mot Jesus så att de kunde döma honom till döden, men de lyckades inte trots att det uppträdde många falska vittnen. Till sist trädde det fram två som påstod att han hade sagt: »Jag kan riva ner Guds tempel och bygga upp det igen inom tre dagar.» Då reste sig översteprästen och frågade:
- II »Har du inget att svara på deras beskyllningar?»
- I Men Jesus teg. Och översteprästen sade:
- II »Jag besvär dig vid den levande Gudens namn att säga oss om du är Messias, Guds son.»
- + »Du har själv sagt det. Men jag säger er: efter detta *skall ni få se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma på himlens moln.*»
- I Då slet översteprästen sönder sina kläder och sade:
- II »Han har hädat. Vad skall vi nu med vittnen till? Ni har själva hört händelsen. Vad säger ni?»
- I De svarade:
- II »Han förtjänar döden.»

I Då spottade de honom i ansiktet och slog honom, och några gav honom örfilar och sade:

II »Visa att du är en profet, Messias: vem var det som slog dig?«

I Petrus satt ute på gården. En tjänsteflicka kom fram till honom och sade:

II »Du var också tillsammans med Jesus från Galileen.«

I Men han förnekade det inför alla och sade:

II »Jag förstår inte vad du talar om.«

I Han gick ut i porten, och där var det en annan kvinna som såg honom, och hon sade till dem runt omkring:

II »Han där var tillsammans med Jesus från Nasaret.«

I Han förnekade det på nytt och svor på det:

II »Jag känner inte den mannen.«

I Strax efteråt kom de som stod där fram till Petrus och sade:

II »Visst är du också en av dem. Det hörs på talet.«

I Då svor han och bedyrade:

II »Jag känner inte den mannen.«

I I samma ögonblick gol en tupp. Då kom Petrus ihåg vad Jesus hade sagt: »Innan tuppen gal skall du ha förnekat mig tre gånger«, och han gick ut och grät bittert.

På morgonen beslöt alla överstepräster och folkets äldste att försöka få Jesus avrättad. De lät binda honom, förde bort honom och överlämnade honom åt Pilatus, ståthållaren. När Judas, som hade förrått honom, såg att Jesus blivit dömd, ångrade han sig. Han lämnade tillbaka de trettio silvermynten till överstepräster och de äldste och sade:

II »Jag har syndat och förrått oskyldigt blod.«

I De svarade:

II »Vad angår det oss? Det är din sak.«

I Då kastade han in pengarna i tempelhuset och gav sig av därifrån och gick bort och hängde sig. Översteprästerna tog pengarna och sade:

II »Det går inte att lägga dem i offerkistan, eftersom det är blodspengar.«

I Och de beslöt att i stället köpa Krukmakaråkern till begravningsplats för främlingar. Därför heter denna åker ännu i dag Blodsåkern. Så uppfylldes det som sagts genom profeten Jeremia: *De tog de trettio silvermynten, priset på den prisatte, honom som några israeliter bestämde priset på, och gav dem i betalning för Krukmakaråkern, så som Herren hade befallt mig.*

Jesus ställdes nu inför ståthållaren. Denne frågade honom:

II »Du är alltså judarnas kung?«

I Jesus svarade:

+ »Du själv säger det.«

I Och när han anklagades av översteprästerna och de äldste svarade han inte. Då sade Pilatus till honom:

II »Hör du inte vad de beskyller dig för?«

I Men han svarade inte på en enda fråga, och ståthållaren blev mycket förvånad.

Vid högtiden brukade ståthållaren frige en fånge efter folkets önskan. Det fanns just då en känd fånge som hette Jesus Barabbas. När folket nu var samlat frågade Pilatus:

II »Vem vill ni att jag skall frige, Jesus Barabbas eller den Jesus som kallas Messias?«

I Han visste att det var av avund mot Jesus som man hade utlämnat honom. Medan han satt på domartribunen fick han detta bud från sin hustru:

II »Du skall inte ha med den där rättfärdige mannen att göra. Jag har haft mar-drömmar i natt för hans skull.«

I Men översteprästerna och de äldste övertalade folket att begära Barabbas fri och få Jesus dödad. Ståthållaren sade nu till dem:

II »Vilken av de båda vill ni att jag skall frige?«

I De svarade:

- II »Barabbas.«
- I Pilatus frågade:
- II »Vad skall jag då göra med den Jesus som kallas Messias?«
- I Alla svarade:
- II »Han skall korsfästas!«
- I Han frågade:
- II »Vad har han gjort för ont?«
- I Men de ropade ännu högre:
- II »Han skall korsfästas!«
- I När Pilatus såg att ingenting hjälpte utan att oron bara blev värre, tog han vatten och sköljde sina händer inför folket och sade:
- II »Jag är oskyldig till den här mannens blod. Detta får bli er sak.«
- I Men hela folket ropade:
- II »Hans blod må komma över oss och våra barn.«
- I Då frigav han Barabbas, men Jesus lät han prygla och utlämnade honom sedan till att korsfästas.
Då förde ståthållarens soldater Jesus till residenset och samlade hela vaktstyrkan omkring honom. De tog av honom kläderna och hängde på honom en röd soldatkappa och vred ihop en krans av törne och satte den på hans huvud och stack en käpp i högra handen på honom. Sedan föll de på knä för honom och hånade honom och sade:
- II »Leve judarnas konung.«
- I De spottade på honom och tog käppen och slog honom i huvudet. Och när de hade hånat honom tog de av honom kappan och satte på honom hans egna kläder och förde bort honom för att korsfästa honom.
- På vägen ut träffade de på en man från Kyrene vid namn Simon, och honom tvingade de att bära hans kors. När de kom till ett ställe som kallas Golgota, vilket betyder Skallen, gav de honom vin att dricka, blandat med galla. Han smakade på det men ville inte dricka. När de hade korsfäst honom delade de upp hans kläder genom att kasta lott om dem, och sedan slog de sig ner där

och vaktade honom. Ovanför hans huvud hade de satt upp anklagelsen mot honom som löd: Detta är Jesus, judarnas konung.

Samtidigt med honom korsfästes två rövare, den ene till höger och den andre till vänster om honom. De som gick förbi smädade honom och skakade på huvudet och sade:

II »Du som river ner templet och bygger upp det igen på tre dagar — hjälp dig själv nu, om du är Guds son, och stig ner från korset.«

I Överstepräster, de skriftlärd och de äldste gjorde också narr av honom och sade:

II »Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa. Han är Israels kung, nu får han stiga ner från korset, så skall vi tro på honom. *Han har satt sin lit till Gud. Nu får Gud rädda honom, om han bryr sig om honom.* Han har ju sagt att han är Guds son.«

I På samma sätt blev han skymfad av rövare som var korsfästa tillsammans med honom.

Vid sjätte timmen föll ett mörker över hela jorden, och det varade till nionde timmen. Vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst:

+ »Eli, Eli, lema sabachtani?«

I (vilket betyder: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?). Några som stod där hörde det och sade:

II »Han ropar på Elia.«

I En av dem sprang genast bort och tog en svamp, fyllde den med surt vin och satte den på en käpp för att ge honom att dricka. Då sade de andra:

II »Låt oss se om Elia kommer och hjälper honom.«

I Men Jesus ropade än en gång med hög röst och gav upp andan.

(En stunds tystnad. Man böjer knä.)

Då brast förhänget i templet i två delar, uppifrån och ända ner, jorden skakade och klipporna rämnade, och gravarna öppnade sig. Många kroppar av avlidna heliga uppväcktes, och efter hans uppståndelse lämnade de sina gravar och gick in i den heliga staden och kunde ses av många. När officeren och de som bevakade Jesus tillsammans med honom såg jordbävningen och det andra som hände, greps de av stark fruktan och sade:

II »Den mannen måste ha varit Guds son.«

I Där var också många kvinnor som stod längre bort och såg på. De hade följt med Jesus från Galileen för att tjäna honom, och bland dem var Maria från Magdala och Maria som var Jakobs och Josefs mor och modern till Sebedaios söner.

På kvällen kom en rik man från Arimataia som hette Josef och som också han hade blivit lärjunge till Jesus. Josef gick till Pilatus och bad att få Jesu kropp. Pilatus gav då order om att den skulle utlämnas, och Josef tog kroppen, svepte den i rent linnetyg och lade den i den nya grav som han hade låtit hugga ut åt sig i berget. Sedan rullade han en stor sten för ingången till graven och gick därifrån. Maria från Magdala och den andra Maria var där och satt mitt emot graven.

Nästa dag — det var dagen efter förberedelsedagen — gick översteprästerna och fariseerna tillsammans till Pilatus och sade:

II »Herre, vi har kommit att tänka på att när den där bedragaren ännu var i livet sade han: 'Efter tre dagar skall jag uppstå.' Ge därför order om att graven bevakas under tre dagar, så att inte hans lärjungar kommer och rövar bort honom och sedan säger till folket att han har uppstått från de döda. Då blir det sista bedrägeriet värre än det första.«

I Pilatus svarade:

II »Ni får en vaktstyrka. Gå och bevaka graven så gott ni kan.«

I De gav sig i väg och skyddade den genom att försegla stenen och sätta ut vakterna.

eller (kortare läsning):

Evangelium

Matt 27:11–54

Lidandesberättelsen kan läsas eller sjungas fördelad på tre roller (I, II, +).

I Vår Herre Jesu Kristi lidande enligt evangelisten Matteus.

Vid den tiden ställdes Jesus inför ståthållaren, Pontius Pilatus. Denne frågade honom:

II »Du är alltså judarnas kung?«

I Jesus svarade:

+ »Du själv säger det.«

I Och när han anklagades av översteprästerna och de äldste svarade han inte. Då sade Pilatus till honom:

II »Hör du inte vad de beskyller dig för?«

I Men han svarade inte på en enda fråga, och ståthållaren blev mycket förvånad.

Vid högtiden brukade ståthållaren frige en fånge efter folkets önskan. Det fanns just då en känd fånge som hette Jesus Barabbas. När folket nu var samlat frågade Pilatus:

II »Vem vill ni att jag skall frige, Jesus Barabbas eller den Jesus som kallas Messias?«

I Han visste att det var av avund mot Jesus som man hade utlämnat honom. Medan han satt på domartribunen fick han detta bud från sin hustru:

II »Du skall inte ha med den där rättfärdige mannen att göra. Jag har haft mar-
drömmar i natt för hans skull.«

I Men översteprästerna och de äldste övertalade folket att begära Barabbas fri och få Jesus dödad. Ståthållaren sade nu till dem:

II »Vilken av de båda vill ni att jag skall frige?«

I De svarade:

II »Barabbas.«

I Pilatus frågade:

II »Vad skall jag då göra med den Jesus som kallas Messias?«

I Alla svarade:

II »Han skall korsfästas!«

I Han frågade:

II »Vad har han gjort för ont?«

I Men de ropade ännu högre:

II »Han skall korsfästas!«

I När Pilatus såg att ingenting hjälpte utan att oron bara blev värre, tog han vatten och sköljde sina händer inför folket och sade:

II »Jag är oskyldig till den här mannens blod. Detta får bli er sak.«

I Men hela folket ropade:

II »Hans blod må komma över oss och våra barn.«

I Då frigav han Barabbas, men Jesus lät han prygla och utlämnade honom sedan till att korsfästas.

Då förde ståthållarens soldater Jesus till residenset och samlade hela vaktstyrkan omkring honom. De tog av honom kläderna och hängde på honom en röd soldatkappa och vred ihop en krans av törne och satte den på hans huvud och stack en käpp i högra handen på honom. Sedan föll de på knä för honom och hånade honom och sade:

II »Leve judarnas konung.«

I De spottade på honom och tog käppen och slog honom i huvudet. Och när de hade hånat honom tog de av honom kappan och satte på honom hans egna kläder och förde bort honom för att korsfästa honom.

På vägen ut träffade de på en man från Kyrene vid namn Simon, och honom tvingade de att bära hans kors. När de kom till ett ställe som kallas Golgota, vilket betyder Skallen, gav de honom vin att dricka, blandat med galla. Han smakade på det men ville inte dricka. När de hade korsfäst honom delade de upp hans kläder genom att kasta lott om dem, och sedan slog de sig ner där och vaktade honom. Ovanför hans huvud hade de satt upp anklagelsen mot honom som löd: Detta är Jesus, judarnas konung.

Samtidigt med honom korsfästes två rövare, den ene till höger och den andre till vänster om honom. De som gick förbi smädade honom och skakade på huvudet och sade:

II »Du som river ner templet och bygger upp det igen på tre dagar – hjälp dig själv nu, om du är Guds son, och stig ner från korset.«

I Översteprästerna, de skriftlärdarna och de äldste gjorde också narr av honom och sade:

II »Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa. Han är Israels kung, nu får han stiga ner från korset, så skall vi tro på honom. *Han har satt sin lit till*

Gud. Nu får Gud rädda honom, om han bryr sig om honom. Han har ju sagt att han är Guds son.»

- I På samma sätt blev han skymfad av rövarena som var korsfästa tillsammans med honom.

Vid sjätte timmen föll ett mörker över hela jorden, och det varade till nionde timmen. Vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst:

- + »*Eli, Eli, lema sabachtani?*«

- I (vilket betyder: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?). Några som stod där hörde det och sade:

- II »Han ropar på Elia.«

- I En av dem sprang genast bort och tog en svamp, fyllde den med surt vin och satte den på en käpp för att ge honom att dricka. Då sade de andra:

- II »Låt oss se om Elia kommer och hjälper honom.«

- I Men Jesus ropade än en gång med hög röst och gav upp andan.

(En stunds tystnad. Man böjer knä.)

Då brast förhänget i templet i två delar, uppifrån och ända ner, jorden skakade och klipporna rämnade, och gravarna öppnade sig. Många kroppar av avlidna heliga uppväcktes, och efter hans uppståndelse lämnade de sina gravar och gick in i den heliga staden och kunde ses av många. När officeren och de som bevakade Jesus tillsammans med honom såg jordbävningen och det andra som hände, greps de av stark fruktan och sade:

- II »Den mannen måste ha varit Guds son.«